

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 188/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Svk/8/2021 zo 6. októbra 2021, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10Sžk/18/2021 z 27. októbra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/176/2021 z 30. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia práva na zákaz mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť.
2. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napadla rozhodnutia v troch konaniach na všeobecných súdoch.
3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou na Krajskom súde v Bratislave domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného – Centra právnej pomoci, kancelária Bratislava č. KaBa/21033/2020, ČRZ: 95789/2020 z 25. augusta 2020 v súvislosti s domáhaním sa bezplatnej právnej pomoci a namietala tiež vecnú nesprávnosť exekučného titulu. Krajský súd uznesením č. k. 6S/213/2020 z 22. apríla 2021 žalobu sťažovateľky odmietol z dôvodu, že

sťažovateľka vady žaloby neodstránila. Najvyšší súd kasačnú sťažnosť sťažovateľky rovnako pre vady podania napadnutým uznesením zo 6. októbra 2021 odmietol.

4. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napadla aj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 10Sžk/18/2021 z 27. októbra 2021 bez jeho priloženia k ústavnej sťažnosti.

5. Z ústavnej sťažnosti tiež vyplýva, že žalobkyňa sa na Okresnom súde Bratislava I domáhala proti sťažovateľke zaplata 1 669 eur s prísl. Okresný súd uznesením č. k. 21C/270/2004 zo 4. septembra 2019 podľa § 129 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odmietol podanie sťažovateľky z 23. novembra 2015 a doplnené podanie z 9. marca 2016, 24. marca 2016 a 4. februára 2019 v rozsahu, v ktorom sa sťažovateľka domáhala zrušenia rozsudku okresného súdu z 29. októbra 2004 z dôvodu neodstránenia väd podania. Okresný súd uznesením z 21. mája 2020 nevyhovel návrhu sťažovateľky z 15. októbra 2019 na odpustenie zmeškania lehoty. Krajský súd uznesením č. k. 16Co/109/2020 a č. k. 16Co/113/2020 z 30. septembra 2020 odmietol odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu zo 4. septembra 2019 z dôvodu jeho oneskoreného podania a proti uzneseniu okresného súdu z 21. mája 2020 z dôvodu, že nie je prípustné. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, v ktorom tvrdila, že boli porušené jej základné práva a slobody, a žiadala, aby vec bola vrátená na nové konanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. novembra 2021 odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu, že sťažovateľka podala dovolanie bez kvalifikovaného advokáta, hoci o tejto osobitnej podmienke dovolacieho konania bola riadne poučená (§ 429 ods. 1 CSP).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka argumentuje, že rozhodnutia všeobecných súdov sú nespravodlivé a nesúhlasí s právnym posúdením. Tiež uviedla, že je stranou sporu vo viacerých konaniach, avšak ani v jednom dosiaľ neuspela, čo jej spôsobuje frustráciu a zhoršenie zdravotného stavu, pretože je osobou staršieho veku. Ďalej tvrdí, že jej práva sú opakovaně porušované (i) v dedičskom konaní, (ii) v exekučnom konaní o nedoplatkoch Všeobecnej zdravotnej poisťovni, (iii) v exekučnom konaní o zaplatení pokuty z dôvodu cestovania mestskou hromadnou dopravou bez cestovného lístka, (iv) odmietnutím poskytnutia právneho zastúpenia Centrom právnej pomoci, čím dochádza podľa jej tvrdení k finančnému vydieraniu štátnymi orgánmi. Okrem iného uviedla, že na druhu jej dcéry podala viacero trestných oznámení, ktoré boli zamietnuté, a podľa jej slov druh jej dcéry stále pokračuje v hekerstve a kolaborácii. Podľa jej slov ma byť druh jej dcéry zodpovedný za rozvrátené vzťahy v rodine a za vzniknuté dlhy. Podľa názoru sťažovateľky je druh jej dcéry zodpovedný aj za „zachytávanie doporučených listových zásielok“ tak, aby sa súdne rozhodnutia stali právoplatne a vykonateľné fikciou doručenia. V závere uviedla, že druh jej dcéry ju chce pripraviť o jej finančné prostriedky a nadobudnuté nehnuteľnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podľa čl. 3 dohovoru: „*Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.*“

III.1. K namietanému porušeniu uplatnených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu zo 6. októbra 2021:

8. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“): *„Ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.“*

9. Ústavný súd z príloh ústavnej sťažnosti zistil, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zo 6. októbra 2021 bolo sťažovateľke doručené 6. októbra 2021. Posledný deň zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti pripadol na 6. december 2021. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť 9. marca 2022. Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť smerujúca proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je podaná oneskorene. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

III.2. K namietanému porušeniu uplatnených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 27. októbra 2021:

10. Obdobne aj v tejto časti ústavnej sťažnosti dospel ústavný súd k záveru, že je podaná oneskorená [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. Napadnuté uznesenie bolo sťažovateľke doručené 6. decembra 2021. Posledný deň zákonnej lehoty pripadal na 6. február 2022. Ako už ústavný súd uviedol, sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť 9. marca 2022.

III.3. K namietanému porušeniu uplatnených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. novembra 2021:

11. Podľa § 429 ods. 1 CSP: *„Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.“*

12. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

13. Úlohou ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú

z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

14. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľka podala nekvalifikované dovolanie, ktoré nespísal v lehote na podanie dovolania advokát, čo podľa § 429 CSP opodstatňuje dôvod na odmietnutie dovolania. Rovnaký právny záver vyjadril najvyšší súd v rozhodnutiach č. k. 4Cdo/190/2019, 4Cdo/10/2018, 5Cdo/160/2017 a obdobne aj ústavný súd č. k. IV. ÚS 489/2018.

15. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súde právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia. Tak je tomu aj v tomto prípade. Ústavný súd sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu odmietol. Sťažovateľka sa domáha ochrany ústavnosti bezúspešne, a preto ústavný súd, berúc zreteľ na hospodárnosť konania, neaktivoval proces odstraňovania väd podania vrátane nedostatku právneho zastúpenia (§ 37 ods. 1 a §56 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Výsledok tejto veci nemusí nevyhnutne znamenať, že sťažovateľka nemala práva, len boli z jej strany nesprávne uplatňované. Pred súdmi vrátane ústavného súdu platí, že nestačí právo mať, ale treba ho aj náležite uplatniť. Ústavný súd v závere poznamenáva, že sťažovateľka už v minulosti bola opakovane poučovaná o náležitostiach ústavnej sťažnosti v konaniach pred ústavným súdom, v ktorých boli jej podania odložené (Rvp 10718/2012 a Rvp 5619/2012). V inej veci bola jej ústavná sťažnosť odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť (IV. ÚS 281/2020).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu